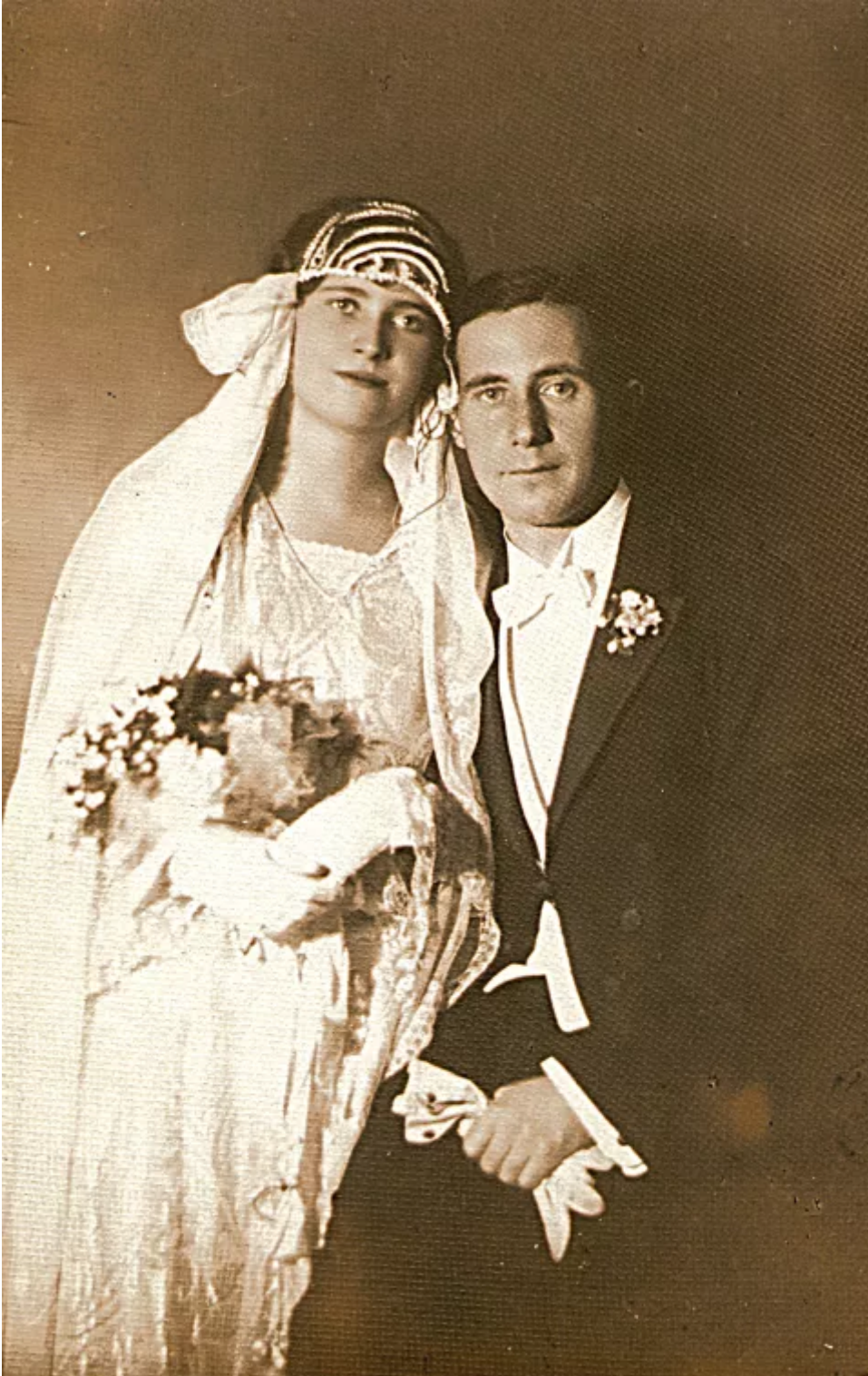

Hámos Imréné Esküvői Képe

Ez az esküvői képem. 1929. december 8-án készült Budapesten. Mi rokonok is voltunk a férjemmel. Másod-unokatestvérek. A férjem nagypapája, Kohn Jakab és az én anyai nagymamám, Kohn Antónia testvérek voltak. És egy uzsonnán találkoztunk a nagynénémnél, Linka néninél. Nem voltam még 17 éves. És hívott, hogy menjek ki vele a Műjégpályára. A szüleim elengedtek egyedül, mert rokon volt. Az Imre fiatalabbik testvére a mamájával és övele lakott a Wesselényi utca 29-ben, és meg lettem hívva oda. És megtetszettem. Soha nem voltak udvarlóim előtte. Ő 30 éves volt, és meg akart nőszülni. S nem talált magához valót. És akkor így udvarolgatott. És megkérte a

kezem. És nekem el kellett döntenem. Második kereskedelmit [lásd: kereskedelmi iskolák] végeztem el, amikor föl lett adva a kérdés, hogy ő minél előbb szeretne házasodni. Nem akart várni. Nagyon jó tanuló voltam, nagyon szerettem iskolába járni. Akkor arra nem volt még lehetőség, hogy férjes asszony iskolába járjon. Nem is érettségiztem le, mert úgy döntöttem, hogy férjhez megyek. De nem jó ilyen nagyon korán férjhez menni. Jó házasság volt, de sok minden kimarad az ember életéből. Például én szerettem volna egy kicsit táncolni, a férjem utált táncolni. Tehát ez teljesen kimaradt az életemből. Azóta is rosszallom, hogy a szüleim egy 17 éves lányt hagytak egyedül döntenem. 1929 decemberében volt az esküvő. A Dohány utcai zsinagógában volt az esküvőnk. Ott laktunk a VII. kerületben. Akkor már nem a Dob utcában laktunk, hanem a Károly körút 9-ben. Reggel volt az anyakönyvvezetőnél az esküvő, és utána volt a templomi. Szép esküvőm volt, nagy esküvőm volt. Meg nem tudom mondani, hányan voltak ott, de a legközelebbi hozzátartozók, nagyon sokan. Az Imre részéről eljött az édesanyja, az összes nagynénje, a testvérei, a testvéreinek a gyerekei, nagyon sokan voltak. És az egész osztály kivonult, a polgári iskolai tanárnőm nagyon kedvelt, és nagyon odavolt, hogy férjhez mentem. És az egész polgári iskolai osztályt elhozta. Nászajándékba kézimunkákat kaptam az osztálytól. Nagy ebéd volt fönt a lakásban. 20-30 ember legalább volt az esküvő után a lakáson. A nagyszobában két hosszú asztal volt. De hogy mi volt az ebéd, már nem tudom. Nagyon szép ruhám volt. Hímes selyem, középkék, hosszú ujjú, és gyönggyel kivarrt gallérja és mandzsettája volt. Akkor az volt a divat, hogy a szoknya eleje rövidebb volt, a háta hosszabb, nem földig érő, de hosszú. A mostohaanyám bátyjának és a feleségének nőruhaszalonja volt, de elegáns, nem konfekció, hanem kimondottan szalon, és ők csinálták. De fizetni kellett érte. Nem volt igazi nászút, az első estét a Royal Szállóban töltöttük. Mi eljöttünk az esküvői ebédre, és a Royal Szállónak akkor volt az úgynevezett Pálmakertje, és ott találkoztunk három unokabátyámmal, akik Imrének is unokatestvérei és legjobb barátai voltak. Ott találkoztunk és beszélgettünk, és egy éjjelt ott töltöttünk. És utána Mátyásföldre jöttünk ki. Mert a házat már előbb megvettük, és be volt rendezve majdnem teljesen. Volt egy nagy bőrönd, és tele volt rakva porcelánnal, üveggel, a menyasszonyi csokrom benne volt. Nem tudom már megmondani, hogy mi minden. Az édesapám autójával mentem az esküvőre, és ebbe az autóba pakoltunk aztán be pár nappal az esküvő után. A Károly körút 9. egy átjáróház volt, az egyik oldala a Károly körútra, a másik a Rumbach utcai templomra nézett. És ott, a Rumbach utcai kapunál állt a kocs, és oda lett föltéve a szőnyeg meg a sok minden holmi. És elmentünk Mátyásföldre. Kiértünk, és a bőrönd sehol. Ottfelejtettük a kapunál a bőröndöt. A bőröndben belül benne volt a Dob utcai cím. Mert ezzel utazgattunk, meg a szüleim is, ha mentünk Balassagyarmatra, és benne volt a név és a cím. De ez még nem elég, a szerencse az volt, hogy a mi Dob utcai lakásunkba apuka fiatalabbik nővére, a Giza néni költözött be. És a becsületes megtalálók kinyitották a bőröndöt, és látták, hogy ez nászajándék lehet, ott volt benne a menyasszonyi csokor, és föl vitték oda. És így került meg minden, amit teljesen elveszettnek hittünk. Ezt senki nem gondolta volna.